

Brief van N.M. aan Thomas Godwin: Is deze niet een vuurbrand uit den vure gerukt?

overgenomen uit LICHT EN DONKER, samengesteld uit philpots Gospel Standard, door P. Los Gz.

9 Mei 1862

Mijn waarde Heer! — Reeds vele jaren heb ik eene begeerte gehad om u een regeltje te zenden, betrekkelijk een grooten zegen waarvan het een genadig Drieëenig God behaagde u het eervolle werktuig te maken; maar uw adres niet wetende en, na zoovele begeerten, nog iets gevoelende dat mij zeide niet te schrijven, maar iets nog sterker om zulks te doen, beproef ik zulks weder. Moge de dierbare Heere mij Zijnen gezegenden Geest vergunnen, met kracht om te schrijven, en U dezelfde invloed om het te ontvangen, opdat wij beiden genieten, ja zelfs te zamen in Christus Jezus juichen, en geen vertrouwen hebben in het vleesch.

Toen gij mij weinige jaren geleden, met mijnen vriend Mr. P., bezocht, zeide ik slechts weinig, want ik werd smartelijk bestreden en gevoelde mij in eenen ellendigen toestand; den volgenden dag hoorde ik u over: 'O wanneer zult Gij tot mij komen?' En waarlijk, ik gevoelde den gebaanden weg van mijne ziel zoo waarachtig beschreven, mijne allerinnigste begeerten uitgesproken, en de donkere plaatsen, waarin ik vele jaren lang getast had, geopend, dat ik waarlijk kon juichen; en ik geloof niet dat ik het ooit vergeten zal.

Maar ik ben aangevangen voor den tijd van mijn begin, of ten minste van des Heeren aanvang met mij; dat is, ik ben begonnen in het midden van het door mij voorgenomen verhaal.

Omstreeks 18 jaren geleden ging ik naar Pewsey, zoo dood als een steen, verfoeijelijk als de zonde, trots als Lucifer, en zoo tegensprekend als Korach, om u te hooren prediken. Met beschaamdheid des aangezigts en smartelijke herinnering moet ik u de werkelijke waarheid zeggen; maar o! welke langmoedige goedertierenheid Gods! Toen gij laast, ging er iets door mij gelijk het weerlicht; en toen gij voortgingt met te spreken over die woorden: 'Tot wien komende als tot een levenden steen, van de menschen wel verworpen maar bij God uitverkoren en dierbaar,' hoe overtuigdet gij mij toen dat ik niet kwam! Zelfs de gezegden en daden waarover ik sprak en mijne zondige overleggingen werden uitgesproken. Het was mij waarlijk alsof iemand u alles van mij verteld had, want eveneens als de arme vrouw aan de waterput, had ik 'eenen mensch' gevonden, die mij alles zeide wat ik gedaan had, maar in plaats van u te versmaden, ging ik heen tot in het diepst der ziel verwond. Slapen kon ik niet en als ik aan het werk ging vloeiden zilte tranen langs mijne wangen en verbergen kon ik ze niet; van dien dag af heb ik mij een schuldige en hellewaardige zondaar gevoeld, onder veel en bitter zielewee. Ik werd eenmaal veel vertroost onder uw gehoor, (want ik kon niet wegblijven, ofschoon ik vreesde om te gaan) over: 'Dien de Heere lief heeft, kastijdt Hij,' en hier was het dat ik besloot en zwoer om mij te verbeteren en heiliger te worden; maar, helaas! ik werd nog veel slechter. Zoo heilig scheen God in zijne wet, dat ik vreesde een oogenblik alleen te zijn, en gevoelde alsof Zijn uitgetogen zwaard over mijn schuldig hoofd was opgeheven, steeds gereed om mij te treffen. Hoe vreesselijk klaagde Zijne gerechtigheid elk woord, elken blik, gedachte, en daad, aan, en de hel scheen van onderen gereed om mij te verslinden. Ik kan u de helft niet verhalen van hetgeen ik gevoelde.

En nu kwam de beproeving. Ik kon niet uitgaan, beschonken worden, vloeken, noch dansen, noch den geheelen nacht opblijven om romans te lezen, waaraan ik zeer verslaafd was; en dit is geen tiende deel van de dingen waaraan ik zoo vast gebonden was, maar alles was mij nu de dood en o, hoe beproefde ik, om mij naauw aan de Staatskerk te verbinden, maar dat moest ook wegvallen. Alles was daar dood; ja eenmaal was het mij, de laatste maal dat ik daar ging, alsof het gebouw op mijn schuldig hoofd zou nederstorten, en ik in een oogenblik in de vlammen zijn. Nogtans kwam er nu en dan onder dat alles eene kleine hoop, een: 'Wie weet?' en dan schreeuwde en bad ik, en vaak ontboezemde ik slechts kreeten; dan riep ik weder: 'wees mij toch genadig, en ik zal beter worden,' maar nogtans gevoelde ik dat het langs hoe erger werd, tot dat ik niets anders kon uitroepen dan: 'Zijt mij genadig!' en dit behoefde ik zeer, maar kon niet zien, hoe het aan mij ellendige kon volbragt worden.

Zoo ging ik twee en een halfjaar voort, worstelende om Gods heilige wet te houden en mij verbindende om uiterste eischen te vervullen, doch even snel kwam het: 'Hij die aan één gebod schuldig is, is schuldig aan allen,' en dit veroordeelde mij en was een zeer zwaren arbeid. Op zekeren morgen van den dag des Heeren gevoelde ik, nadat ik van de kleine kapel te M., te huis kwam, dat ik niet langer kon leven. Ik ging naar boven, en nam eenen Bijbel op om te lezen en deze woorden kwamen mij voor: 'Zoon, uwe zonden zijn u vergeven.' Wat! Is het mogelijk? Die zonde, en die, en deze, waarvan niemand behalve God en mijne schuldige ziel weet?

‘Allen vergeven,’ nam de schuld en prikkel weg; en dit was, Zijn dierbare naam zij geprezen, als geurige spijs voor mijne zwarte ziel; en ik genoot veel vertroosting. Maar spoedig ging de duivel aan het werk om mij over dat alles te overbluffen; doch hij kon de schuld niet weder terugbrengen. En hoe zoet waren mij nu de woorden des Heeren om te lezen!

Ik kan niet mededeelen, hoe de groote en plegtige waarheden de eene na de andere werden ontsloten, hoe dierbaar Zijn volk mij was, en hoe ik verlangde met hen vereenigd te zijn; en later sloot ik mij bij hen aan en ik zal nooit den dag vergeten, waarop ik gedoopt werd. Nadat ik echter openlijk dien Naam genoemd had, werd mij weder alles duister, zoodat ik wenschte dat het niet geschied was; maar daarna had ik een tijd, terwijl ik dat lieve gezang van Gadsby zong, waarin die regels voorkomen:

*‘s Heeren toorn en gramschapsvloed
Werd verzoend in Christus bloed.’*

Toen vervloog de duisternis, de twijfelingen verdwenen, en met een verbroken hart en betraande oogen, zag en gevoelde ik wat de zonde had te weeg gebracht, wat zij gekost had, wat de losprijs had verzekerd en dat zulks voor mij geschied was. Ja, voor mij; en zoo ik immer de zonde als zonde haatte, en mijzelve verfoeide, was zulks hier. Ik weet dat het bloed van Jezus, voor de zonde uitgestort en toegepast, den mensch van de zonde en van zichzelf zal doen gruwen.

Omtrent dezen tijd ging ik naar Allington, om dien dierbaren man Gods, Mr. P. te hooren. Zoo ik mij niet vergis sprak hij uit deze woorden: ‘Houdt u niet vreemd over de hitte der verdrukking,’ en welk eenen dag genoot ik daar! Het was inderdaad een der dagen van den Zoon des menschen.

Ik had toen eenige afwisselende toestanden en dacht dat ik beter zou worden, dat ik langzamerhand meer geloof en minder ongeloof, meer vreugde en minder ziele droefheid, meer nabij leven zou genieten, en niet dolende en opgesloten in de boeijen des ongeloofs zou zijn, meer zichtbare uitredding en minder dienstbaarheid, meer verteederen des harten, minder hardheid en meer heiligheid zou hebben en minder gekweld worden door inwonende zonde. Maar, helaas, helaas! Wat gevoel ik nu? Wat kan ik zeggen? Voorzeker gij weet daaromtrent alles, en als ik denk over de vreeselijke afkeeringen, en de kastijdende roede, de oproerige opborrelingen van die vuile bron daarbinnen en de dorre woestijnen en drooge plaatsen, de kooi van immer tjiipende vogelen en de verborgene kameren van allerlei boosheden ontsluitende, te vuil voor de tong om uit te spreken — dit alles, en nog buiten de hel! O het is een wonder van vrije genade! Voorzeker het is, omdat Zijne barmhartigheden geen einde hebben, dat ik niet verteerd ben. Als ik ooit zalig wordt moet zulks geschieden door een wonder van genade; en somtijds hoop ik dat het zoo zijn zal, want er zijn plaatsen waar ik in geweest ben, waar niemand behalve God uit verlossen kan en zoo ik niet ontzettend bedrogen ben, heeft Hij mijne ziel verblijd in Zijne zaligheid en mij somtijds doen juichen tot Zijnen lof; zoodat ik niet anders kan hopen dan dat Hij zal vervullen hetgeen Hij beloofd heeft: ‘Uwe schoenen zullen van ijzer en koper zijn, en gelijk uwen dag is, alzoo zal uwe kracht zijn.’ Schoon ik bitter verdrukt ben, en veelmalen zeer nabij den dood ben geweest, zoo zelfs dat ik alles onder de zon vaarwel had toegeroepen, en niet dacht dat ik een oogenblik meer zou leven, was het vuur der loutering daar, om te bewijzen, dat Hij sterker was dan mijne vreezen en om het werk te beproeven. Hoe was ik hier ter nedergebogen! Maar nogtans heeft Hij zich hier zelfs niet onbetuigd gelaten. Hoe goed is Hij in het verdrukken. Hij doet het niet gewillig. Ik weet somwijlen niet waar ik naar toe zou gegaan zijn zonder Zijne Vaderlijke bestraffing, en nog ben ik hier tot op dezen dag.

Vele zijn de dagen van donkerheid, vele de droefheden, menigvuldig de zware vreezen, sombere twijfelingen en langdurige tooneelen, en slechts zeer weinig zonneshijn; echter is Hij steeds dezelfde. Ik denk somwijlen, dat ik begeer den Heere lief te hebben, maar het zou wel schijnen als of ik zeide: ‘Ik heb Hem lief;’ maar ik wensch zulks te doen. Het lezen of bidden, hoe dor is het, als Hij niet komt om het even aan te raken, een zoet woord te geven en eene weinige levendigheid in hetzelfde, al de bergen doende nedervloeijen voor Zijn aangezicht en nabijkomende om te zegenen. Ik gevoel, dat ik nergens anders gaan kan met droefheid om vertroosting, met den dood om het leven te vinden. ‘Tot wien kunnen wij gaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens.’ Wie is een God gelijk Hij, om zulke schuldige, verlorene voorwerpen op te nemen en ons te verlossen, te reinigen en te bewaren, en ons nog steeds te dragen en ons aan Zijne voeten te brengen in dezen zoo ellendigen staat en ons niet te verstooten, maar ons te verteederen, te vergeven en ons te kussen als een genadig God, opdat Hij alles in allen zij? Ik smEEK Hem, om u met geduld te zegenen tot het lezen van dit

gebrekkelig schrift; en moge Hij uwen arbeid in Zijnen grooten Naam zegenen, en u voorgaan, uwe ziel zegenen in uwen uitgang en inkomen voor Zijne arme kinderen, u bekwamende om de kudde te weiden.

Indien gij immer dezen weg mogt komen, zou ik u gaarne wenschen te zien, om met u te spreken; en; indien niet, zoo zou ik het als eene groote gunst beschouwen, indien gij mij een regeltje kondet toezenden.

Moge nu de dierbare Heere u zegenen onder het lezen dezer regelen en mij, een van de onwaardigsten der Zijnen, steeds bewaren; en ons meer teekens ten goede schenken; en als deze tijdelijke staat eindigt, ons tot Hem opnemen, om eeuwig dat gezegende lied te zingen: 'Niet ons, maar Hem die ons heeft liefgehad, en ons gewasschen heeft van onze zonden in Zijn bloed.'

Dit is de ootmoedige begeerte van een, die dikwijls aan u denkt met vurige liefde.

9 Mei 1862, N. M.